

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1356/2023
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарих, адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4720/22 од 18.01.2023. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4720/22 од 18.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4720/22 од 18.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2084/2020 од 14.09.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 2084/2020 од 12.12.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између мање обрачунате припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.09.2017. године до 31.12.2018. године исплати износ од 403,14 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2020. године до исплате, као и износ од 101,36 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног месечног износа до дана обрачуна 31.10.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 53.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Четвртим ставом изреке, преко досуђеног до траженог износа од 92.800,00 динара одбијен је захтев за трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4720/22 од 18.01.2023. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву делимично преиначена тако што је одбијен тужбени захтев за исплату затезне камате за дан 31.10.2020. године на досуђени износ

главнице у износу од 403,14 динара. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка потврђена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио је да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 други закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде у утуженом периоду, код утврђеног да тужени у октобру 2014. године није правилно утврдио основицу за обрачун зараде у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора из 2013. године и Појединачног колективног уговора за јавна комунална и друга предузећа Града Новог Сада, а што је за последицу имало погрешно примењену основицу за обрачун зараде у читавом спорном периоду, те да тужени није исцрпео сва планирана средства за исплату зарада у време примене закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116 од 27.10.2014. године). Побијана одлука донета ја применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревидент уз ревизију није предложио другачије одлуке суда донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Одлука о трошковима парничног поступка зависи од успеха странака у парници и предузетих процесних радњи у сваком конкретном предмету, па није потребно с тим у вези уједначавање судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на

новчано потраживање. Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 22.10.2020. године, а вредност предмета спора је 99.000,00 динара. Поднеском од 28.01.2022. године тужилац је прецизирао тужбени захтев и као вредност предмета спора означио износ од 504,50 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 28. став 1. ЗПП, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом законом, меродавна вредност предмета спора као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док у смислу става 2. те одредбе, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како се се ревизијом побија и одлука о трошковима поступка, који не чине главни захтев, ревизија није дозвољена јер је изјављена против решења против кога се не може изјавити у смислу члана 420. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић